

Arrest

nr. 292 474 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Amerikalei 220/28
B-2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JABOBS die *loco* advocaat F. ORAIBI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 december 2010 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 december 2010 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. ondertussen verblijft verzoeker al meer dan 12 jaar in België en doorliep hij vruchteloos meerdere (8) procedures inzake internationale bescherming. In 2016 liep hij een veroordeling op tot een gevangenisstraf van 5 jaar (Brussel, 27 april 2016) wegens feiten van georganiseerde mensensmokkel.

1.3. Verzoeker werd op 22 augustus 2020 aangehouden en verblijft sedert 23 augustus 2020 in de penitentiare inrichting in Beveren. Op 17 februari 2021 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van zware slagen en verwondingen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 juli 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 20 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

Naam: A.(...)

Voornaam: A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Turkije

ALIAS: A.(...) A.(...), Geboren op (...) met de Turkse nationaliteit; A.(...) A.(...) geboren op (...); A.(...) A.(...), geboren op (...) te (...).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 27.04.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 5 jaar en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 Strafwetboek 5 jaren voor vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 of 15 jaar of een langere termijn gesteld is en voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: mensensmokkel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert: activiteit als gewoonte: daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; gepleegd ten opzicht van een minderjarige (meermaals). Betrokkene heeft zich in de periode van 16.09.2014 en 28.01.2015 als dader of mededader schuldig gemaakt aan mensensmokkel. Uit de afuistermaatregelen blijkt dat hij contact had met zowel de ‘reizigers’ zelf als met de aanbrengers van de ‘reizigers’ en de personen die borg voor hen stonden. Hij had ook contacten met andere smokkelaars van de Albanese tak. Hij zou betrokkene zijn geweest bij 50 transporten en/of pogingen hiertoe. De beklagden hebben zich verrijkt op de kap van vluchtelingen die omwille van politieke, economische of veiligheidsredenen hun land zijn ontvlucht. Zij hebben misbruik gemaakt van de precaire situatie waarin de vluchtelingen zich bevonden. Zij hebben mee de illegale instroom in stand gehouden van vluchtelingen die als verstekeling het Verenigd Koninkrijk willen bereiken in vaak risicovolle en gevaarlijke situaties.

Betrokkene werd ook op 17.02.2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid (herhaling).

Op 21.08.2021 werden de politiediensten geroepen naar een pand te Mortsel, waar een ruzie plaatsvond tussen enkele mannen en een vrouw die uit het raam op de eerste verdieping sprong en wegvluchtte. Wanneer ze ter plaatse komen treffen ze burgerlijke partij A.A.G. aan die hevig bloedt aan de rechterarm en –schouder. Het appartement van burgerlijke partij op de eerste verdieping is sterk besmeurd met bloed.

Betrokkene verklaarde dat het slachtoffer hem had bedreigd in een discussie over geld en hem had uitgescholden en uitgedaagd. Omdat hij de broer van het slachtoffer kent, wilde hij met hem hierover spreken. Toen hij aanklopte, opende onverwacht het slachtoffer de deur. Het slachtoffer greep hem vast en gaf hem een kopstoot. Hij heeft het slachtoffer toen vastgepakt. Het slachtoffer probeerde een mes van de keukentafel te nemen, maar zijn kompaan heeft het mes afgepakt. Het ging allemaal heel snel. Hij zag een schroevendraaier op de tafel en probeerde hiermee op het slachtoffer te slagen. Hij denkt het slachtoffer hiermee twee keer in de rechterarm te hebben gestoken.

De feiten worden in het vonnis ernstig omschreven. Zo zakten betrokkene en zijn kompanen af naar Morsel om het slachtoffer een lesje te leren naar aanleiding van een discussie over geld. De letsels van het slachtoffer tonen duidelijk aan dat bijzonder hevig geweld werd gebruikt hierbij.

Het vonnis dd. 17.02.2021 stelt verder dat betrokkene verkeert in staat van wettelijke herhaling, gelet op het arrest van het hof van beroep te Brussel dd. 27.04.2016 waarin hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar. Het strafdossier bevat een afschrift van dit arrest dat kracht van gewijsde had op het moment van huidige feiten. De voorwaardelijke invrijheidstelling die hem in het kader van de uitvoering van deze straf werd toegekend werd herroepen na schending van de opgelegde voorwaarden. Uit de verslagen van de justitie assistent in het strafdossier blijkt ook het problematische verloop hiervan. Er dient eveneens genoteerd te worden dat betrokkene tot tweemaal toe met M.H. als kompaan werd veroordeeld. Zijn eerdere veroordeling heeft duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Nog steeds is de betrokkene niet bereid zich aan de geldende regels te houden. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit zijn persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft tot acht maal toe een asielaanvraag ingediend in België: 27.12.2010, 25.06.2012, 05.05.2014, 03.06.2014, 19.06.2014, 09.09.2016, 12.06.2019 en 16.11.2021. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. Betrokkene heeft eveneens in Frankrijk een aanvraag tot internationale bescherming ingediend maar werd in het kader van een Dublinprocedure terug naar België gestuurd.

Hij heeft eveneens verschillende beroepen ingediend bij de RVV op: 26.04.2014, 28.04.2014, 02.06.2014, 23.06.2014 03.10.2016, 20.12.2021.

Zijn beroep van 26.04.2014, 28.04.2014, 19.05.2014 was tegen een bijlage 13 sexies en bijlage 13 septies dd. 14.04.2014

Zijn beroep van 02.06.2014 was tegen de beslissing van het CGVS dd. 07.05.2014

Zijn beroep van 23.06.2014 was tegen de beslissing van het CGVS dd. 20.06.2014

Zijn beroep van 03.10.2016 was tegen de beslissing van het CGVS d. 26.09.2016

Zijn beroep van 20.12.2021 was tegen de beslissing van het CGVS dd. 09.12.2021

Al zijn verzoeken werden verworpen behalve zijn verzoek van 03.10.2016 dat gegerond werd verklaard waardoor het dossier werd doorgestuurd naar het CGVS voor een nieuwe beslissing. Het verzoek werd op 31.05.2017 opnieuw niet in overweging genomen. De laatste beslissing van het CGVS dd. 09.12.2021 stelt dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt in zijn verzoek om internationale bescherming en dat uit het administratief dossier geen enkele element naar voren komt dat een rechtvaardiging zou zijn voor een niet-terugleidingsclausule.

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 13.10.2022 en op 18.07.2023. Hij verklaarde sinds 2010 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 13.10.2022 en op 18.07.2023 geen kinderen of familie te hebben in België maar hij verklaarde dat hij wel dat hij een vriendin (O.E.) heeft en een leven wenst op te bouwen in België. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend om te kunnen trouwen met zijn vriendin (O.E.). Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de langdurige illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Dat hun gezinsleven moeilijker zal

verlopen is dan ook enkel te wijten aan hun keuze om een relatie te beginnen binnen deze precare context. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Voorts verklaarde hij in zijn hoorrecht 18.07.2023 in goede gezondheid te verkeren. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Turkije en al het mogelijke te doen om een repatriëring in België te verhinderen. Betrokkene geeft geen elementen die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen. Zo werden ook al zijn asielaanvragen afgewezen.

Derhalve kan betrokkene een schending in het kader van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maken.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

ALIAS: A.(...) A.(...), Geboren op (...) met de Turkse nationaliteit; A.(...) A.(...) geboren op (...); A.(...) A.(...), geboren op (...) te (...).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tot acht maal toe een asielaanvraag ingediend in België: 27.12.2010, 25.06.2012, 05.05.2014, 03.06.2014, 19.06.2014, 09.09.2016, 12.06.2019 en 16.11.2021. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. Betrokkene heeft eveneens in Frankrijk een aanvraag tot internationale bescherming ingediend maar werd in het kader van een Dublinprocedure terug naar België gestuurd. De laatste beslissing van het CGVS dd. 09.12.2021 stelt dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt in zijn verzoek om internationale bescherming en dat uit het administratief dossier geen enkele element naar voren komt dat een rechtvaardiging zou zijn voor een niet-terugleidingsclausule.

Betrokkene heeft eveneens in zijn hoorrecht dd. 13.10.2022 verklaard al het mogelijke te doen om een naderende repatriëring te verhinderen. Er zijn dan ook voldoende redenen om aan te nemen dat de betrokkene zal onderduiken om geen gevolg te moeten geven aan deze beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 27.04.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 5 jaar en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 Strafwetboek 5 jaren voor vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 of 15 jaar of een langere termijn gesteld is en voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: mensensmokkel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert: activiteit als gewoonte: daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; gepleegd ten opzicht van een minderjarige (meermaals).

Betrokkene heeft zich in de periode van 16.09.2014 en 28.01.2015 als dader of mededader schuldig gemaakt aan mensensmokkel. Uit de afluistermaatregelen blijkt dat hij contact had met zowel de 'reizigers' zelf als met de aanbrengers van de 'reizigers' en de personen die borg voor hen stonden. Hij had ook contacten met andere smokkelaars van de Albanese tak. Hij zou betrokkene zijn geweest bij 50 transporten en/of pogingen hiertoe.

De beklaagden hebben zich verrijkt op de kap van vluchtelingen die omwille van politieke, economische of veiligheidsredenen hun land zijn ontvlucht. Zij hebben misbruik gemaakt van de precare situatie waarin de vluchtelingen zich bevonden. Zij hebben mee de illegale instroom in stand gehouden van vluchtelingen die als verstekeling het Verenigd Koninkrijk willen bereiken in vaak risicovolle en gevaarlijke situaties.

Betrokkene werd ook op 17.02.2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid (herhaling).

Op 21.08.2021 werden de politiediensten geroepen naar een pand te Mortsel, waar een ruzie plaatsvond tussen enkele mannen en een vrouw die uit het raam op de eerste verdieping sprong en wegvluchtte. Wanneer ze ter plaatse komen treffen ze burgerlijke partij A.A.G. aan die hevig bloedt aan de rechterarm en -schouder. Het appartement van burgerlijke partij op de eerste verdieping is sterk besmeurd met bloed. Betrokkene verklaarde dat het slachtoffer hem had bedreigd in een discussie over geld en hem had uitgescholden en uitgedaagd. Omdat hij de broer van het slachtoffer kent, wilde hij met hem hierover spreken. Toen hij aanklopte, opende onverwacht het slachtoffer de deur. Het slachtoffer greep hem vast en gaf hem een kopstoot. Hij heeft het slachtoffer toen vastgepakt. Het slachtoffer probeerde een mes van de keukentafel te nemen, maar zijn kompaan heeft het mes afgepakt. Het ging allemaal heel snel. Hij zag een schroevendraaier op de tafel en probeerde hiermee op het slachtoffer te slagen. Hij denkt het slachtoffer hiermee twee keer in de rechterarm te hebben gestoken.

De feiten wordt in het vonnis is ernstig omschreven. Zo zakten betrokkene en zijn kompanen af naar Morsel om het slachtoffer een lesje te leren naar aanleiding van een discussie over geld. De letsels van het slachtoffer tonen duidelijk aan dat bijzonder hevig geweld werd gebruikt hierbij.

Het vonnis dd. 17.02.2021 stelt verder dat betrokkene verkeert in staat van wettelijke herhaling, gelet op het arrest van het hof van beroep te Brussel dd. 27.04.2016 waarin hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar. Het strafdossier bevat een afschrift van dit arrest dat kracht van gewijsde had op het moment van huidige feiten. De voorwaardelijke invrijheidstelling die hem in het kader van de uitvoering van deze straf werd toegekend werd herroepen na schending van de opgelegde voorwaarden. Uit de verslagen van de justitie assistent in het strafdossier blijkt ook het problematische verloop hiervan. Er dient eveneens genoteerd te worden dat betrokkene tot tweemaal toe met M.H. als kompaan werd veroordeeld. Zijn eerdere veroordeling heeft duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Nog steeds is de betrokkene niet bereid zich aan de geldende regels te houden. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit zijn persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd op 27.04.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 5 jaar en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 Strafwetboek 5 jaren voor vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 of 15 jaar of een langere termijn gesteld is en voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: mensensmokkel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert: activiteit als gewoonte: daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; gepleegd ten opzicht van een minderjarige (meermaals).

Betrokkene heeft zich in de periode van 16.09.2014 en 28.01.2015 als dader of mededader schuldig gemaakt aan mensensmokkel. Uit de afuistermaatregelen blijkt dat hij contact had met zowel de 'reizigers' zelf als met de aanbrengers van de 'reizigers' en de personen die borg voor hen stonden. Hij had ook contacten met andere smokkelaars van de Albanese tak. Hij zou betrokkene zijn geweest bij 50 transporten en/of pogingen hiertoe.

De beklaagden hebben zich verrijkt op de kap van vluchtelingen die omwille van politieke, economische of veiligheidsredenen hun land zijn ontvlucht. Zij hebben misbruik gemaakt van de precaire situatie waarin de vluchtelingen zich bevonden. Zij hebben mee de illegale instroom in stand gehouden van vluchtelingen die als verstekeling het Verenigd Koninkrijk willen bereiken in vaak risicovolle en gevaarlijke situaties.

Betrokkene werd ook op 17.02.2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid (herhaling).

Op 21.08.2021 werden de politiediensten geroepen naar een pand te Morsel, waar een ruzie plaatsvond tussen enkele mannen en een vrouw die uit het raam op de eerste verdieping sprong en wegvluchtte. Wanneer ze ter plaatse komen treffen ze burgerlijke partij A.A.G. aan die hevig bloedt aan de rechterarm en -schouder. Het appartement van burgerlijke partij op de eerste verdieping is sterk besmeurd met bloed. Betrokkene verklaarde dat het slachtoffer hem had bedreigd in een discussie over geld en hem had uitgescholden en uitgedaagd. Omdat hij de broer van het slachtoffer kent, wilde hij met hem hierover spreken. Toen hij aanklopte, opende onverwacht het slachtoffer de deur. Het slachtoffer greep hem vast en gaf hem een kopstoot. Hij heeft het slachtoffer toen vastgepakt. Het slachtoffer probeerde een mes van de keukentafel te nemen, maar zijn kompaan heeft het mes afgepakt. Het ging allemaal heel snel. Hij zag een schroevendraaier op de tafel en probeerde hiermee op het slachtoffer te slagen. Hij denkt het slachtoffer hiermee twee keer in de rechterarm te hebben gestoken.

De feiten wordt in het vonnis is ernstig omschreven. Zo zakten betrokkene en zijn kompanen af naar Morsel om het slachtoffer een lesje te leren naar aanleiding van een discussie over geld. De letsels van het slachtoffer tonen duidelijk aan dat bijzonder hevig geweld werd gebruikt hierbij.

Het vonnis dd. 17.02.2021 stelt verder dat betrokkene verkeert in staat van wettelijke herhaling, gelet op het arrest van het hof van beroep te Brussel dd. 27.04.2016 waarin hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar. Het strafdossier bevat een afschrift van dit arrest dat kracht van gewijsde had op het moment van huidige feiten. De voorwaardelijke invrijheidstelling die hem in het kader van de uitvoering van deze straf werd toegekend werd herroepen na schending van de opgelegde voorwaarden. Uit de verslagen van de justitie assistent in het strafdossier blijkt ook het problematische verloop hiervan.

Er dient eveneens genoteerd te worden dat betrokkene tot tweemaal toe met M.H. als kompaan werd veroordeeld. Zijn eerdere veroordeling heeft duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Nog steeds is de betrokkene niet bereid zich aan de geldende regels te houden. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit zijn persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

ALIAS: A.(...) A.(...), Geboren op (...) met de Turkse nationaliteit; A.(...) A.(...) geboren op (...); A.(...) A.(...), geboren op (...) te (...). 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tot acht maal toe een asielaanvraag ingediend in België: 27.12.2010, 25.06.2012, 05.05.2014, 03.06.2014, 19.06.2014, 09.09.2016, 12.06.2019 en 16.11.2021. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. Betrokkene heeft eveneens in Frankrijk een aanvraag tot internationale bescherming ingediend maar werd in het kader van een Dublinprocedure terug naar België gestuurd. De laatste beslissing van het CGVS dd. 09.12.2021 stelt dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt in zijn verzoek om internationale bescherming en dat uit het administratief dossier geen enkele element naar voren komt dat een rechtvaardiging zou zijn voor een niet-terugleidingsclausule.

Betrokkene heeft eveneens in zijn hoorrecht dd. 13.10.2022 verklaard al het mogelijke te doen om een naderende repatriëring te verhinderen. Er zijn dan ook voldoende redenen om aan te nemen dat de betrokkene zal onderduiken om geen gevolg te moeten geven aan deze beslissing.

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 13.10.2022 en op 18.07.2023. Hij verklaarde sinds 2010 in België te verblijven. Voorts verklaarde hij in zijn hoorrecht 18.07.2023 in goede gezondheid te verkeren. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Turkije en al het mogelijke te doen om een repatriëring in België te verhinderen. Betrokkene geeft geen elementen die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen. Zo werden ook al zijn asielaanvragen afgewezen. Derhalve kan betrokkene een schending in het kader van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

ALIAS: A.(...) A.(...), Geboren op (...) met de Turkse nationaliteit; A.(...) A.(...) geboren op (...); A.(...) A.(...), geboren op (...) te (...). 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tot acht maal toe een asielaanvraag ingediend in België: 27.12.2010, 25.06.2012, 05.05.2014, 03.06.2014, 19.06.2014, 09.09.2016, 12.06.2019 en 16.11.2021. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. Betrokkene heeft eveneens in Frankrijk een aanvraag tot internationale bescherming ingediend maar werd in het kader van een Dublinprocedure terug naar België gestuurd. De laatste beslissing van het CGVS dd. 09.12.2021 stelt dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt in

zijn verzoek om internationale bescherming en dat uit het administratief dossier geen enkele element naar voren komt dat een rechtvaardiging zou zijn voor een niet-terugleidingsclausule.

Betrokkene heeft eveneens in zijn hoorrecht dd. 13.10.2022 verklaard al het mogelijke te doen om een naderende repatriëring te verhinderen. Er zijn dan ook voldoende redenen om aan te nemen dat de betrokkene zal onderduiken om geen gevolg te moeten geven aan deze beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Turkije. Mocht de overname door Turkije niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. W.(...), attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 24.07.2023 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)

Brussel, 20.07.2023”

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 juli 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 10 jaar. Verzoeker werd hiervan op 20 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. Verzoeker richt zich blijkens zijn verzoekschrift niet enkel tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), maar ook tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2.4. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies). De vraag rijst dus of verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan aanwenden tegen de tweede bestreden beslissing.

2.5. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering (stuk 1). Tevens heeft verzoeker bericht gekregen dat hij zal gerepatrieerd worden met de eerste vlucht. Hij maakt aldus voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoeker vordert de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit in het Centrum voor Illegalen te Merksplas teneinde naar Turkije te worden teruggestuurd.

Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden.

Dat verzoeker aldus nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden. Navolgend worden de grieven besproken.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangengehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen.

Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enig middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn.

Dat verzoeker ongetwijfeld met de eerste vlucht naar Turkije kan gerepatrieerd worden. Dat verzoeker nochtans geen enkele band heeft met Turkije en zijn vriendin in België woont.

Dat er thans een procedure tot huwelijk hangende is bij de Gemeente Beveren en dat verzoeker de kans moet krijgen om zijn huwelijksaangifte hier af te wachten.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.

Verwerende partij kan dit niet betwisten.

Aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is bijgevolg voldaan.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker vanuit de penitentiaire inrichting in Beveren op 24 juli 2023 wordt overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die voorlopig evenwel nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Gezien hij echter vastgehouden is en de tenuitvoerlegging imminent is, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering 7 van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat: a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden; b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden; c) De motivering afdoende dient te zijn; De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 20.07.2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden 8 wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het BGV met vasthouding aan verzoeker werd betekend. Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is heel snel voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker een gezinsleven heeft in België. Er werd middels een notariële volmacht (omwille van zijn strafrechtelijke detentie) een aangifte van huwelijk ingediend bij de Gemeente Beveren. Zij hebben het dossier aangenomen, doch hebben tot op heden nog geen beslissing in het dossier. Intussen bevestigden zij wel dat het dossier in onderzoek is. Zij zullen naar alle waarschijnlijkheid een onderzoek voeren naar een mogelijkheid van schijnhuwelijk zoals dit vaak het geval is wanneer een der partijen een buitenlandse afkomst heeft. Dat verzoeker dit ook zo gemeld heeft tijdens zijn laatste interview met DVZ en dat zij middels de bestreden beslissing ook toegeven dat zij op de hoogte zijn van het voorgenomen huwelijk.

Immers stelt de bestreden beslissing (bijlage 13sexies):

“Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 13.10.2022 en op 18.07.2023. Hij verklaarde sinds 2010 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 13.10.2022 en op 18.07.2023 geen kinderen of familie te hebben in België maar hij verklaarde dat hij wel dat hij een vriendin (O.E.) heeft en een leven wenst op te bouwen in België. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend om te kunnen trouwen met zijn vriendin (O.E.). Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zij van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van art. 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de langdurige illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Dat hun gezinsleven moeilijker zal verlopen is dan ook enkel te wijten aan hun keuze om een relatie te beginnen binnen deze precaire context. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.”

(eigen marking)

Dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat de beslissing zelf duidelijk aangeeft dat een schending op het eerste zicht niet aannemelijk is. Dat hieruit blijkt dat er toch minstens sprake is van twijfel en dit betekent dat er niet voldoende onderzoek werd uitgevoerd.

Verweerster heeft niet voldoende onderzoek gevoerd naar de gezinssituatie. Dat verzoeker eveneens het slachtoffer is van het onkundig handelen door de Gemeente Beveren en wel om volgende redenen:

Verzoeker en zijn partner hebben hun voornemen om te huwen reeds geuit in het najaar van 2022. Op dat ogenblik is E.O. informatie gaan inwinnen bij de Gemeente om het huwelijk aan te geven. Er werd haar een overzicht bezorgd met de noodzakelijke stukken die moesten worden voorgebracht.

Deze documenten werden allen door partijen verzameld, waarna O.E. alle stukken heeft overgemaakt aan de Gemeente Beveren (stuk 5). Er werd haar mondeling meegedeeld dat dit voldoende was en dat men enkel nog ging nakijken of er een onderzoek noodzakelijk was.

Dit communiceerde O.E. ook aan de raadsman (stuk 4). Dat er aldus van mocht worden uitgegaan dat alle documenten waren overgemaakt.

In de Gevangenis werd alles in gereedheid gebracht. Doch ontving O.E. noch verzoeker een ontvangstbevestiging van deze documenten.

Bij navraag of de aangifte wel goed werd ontvangen, bevestigde de Gemeente (ditmaal aan de raadsman) dat het onderzoek lopende is en dat het dossier naar waarschijnlijkheid bij het Parket dient te passeren (stuk 2).

Dat nochtans een aangifte van het huwelijk deze ontvangstbevestiging vereist – artikel 164/2 §5 Burgerlijk Wetboek en dat dit tot gevolg heeft dat een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden geschorst.

Huwelijk is een fundamenteel mensenrecht en biedt bescherming tegen een gedwongen verwijdering.

Dat uit alle bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker daadwerkelijk wenst te huwen en dat er sprake is van een overhandiging van alle documenten aan de bevoegde Gemeente zodat een ontvangstbewijs diende te worden afgeleverd. De raadsman vroeg dit bewijs inmiddels op.

Er wordt gewacht op een antwoord van de Gemeente Beveren. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte was, want dit werd door verzoeker duidelijk gemeld tijdens het interview, maar dat hier verder geen enkel onderzoek naar werd gevoerd. Men stelt enkel dat het gezinsleven niet zou geschonden zijn..., quod non.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker, is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Verweerster voert een uiterst schaarse motivering omtrent de familiale toestand van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK EN MET VASTHOUDING

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/13

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Verzoeker werd reeds veroordeeld in april 2016 en februari 2021. Al die tijd werd hem geen BGV afgeleverd, noch werd hem een inreisverbod opgelegd. Zodra zijn strafeinde in zicht kwam, werd hem aan de vooravond van een feestdag een resem aan beslissingen opgelegd. Niet enkel een BGV, maar wel één met vasthouding en oog op verwijdering – met terugleiding naar de grens én een inreisverbod.

Er werd geen termijn voorzien om het land vrijwillig te verlaten gelet op een zogenaamd risico op onderduiken terwijl men hem veel vroeger een inreisverbod en BGV had kunnen geven en zijn detentie hem zou belet hebben om zich te verplaatsen. Dat men er zelf voor gekozen heeft om dit bij het strafeinde te doen, mag geen inperking van vrijheid en schending van het gezinsleven tot gevolg hebben.

Bovendien kan dit ook niet rechtvaardigen dat er een risico op onderduiken zou zijn. Integendeel, hierna volgen de elementen op basis waarvan er geen sprake kan zijn van een risico op onderduiken:

- Vooreerst loopt de aangifte van het huwelijk en heeft verzoeker er elk belang bij om hiervoor aanwezig te zijn;

- Verder heeft hij een vaste partner in België en zal hij bij haar verblijven in afwachting van het huwelijk. Dat verzoeker daar dan ook te allen tijde kan worden aangetroffen;

- Dat verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken zou zijn door het gebruik van valse informatie. Men vermeldt er aliases bij zodat mag aangenomen worden dat dit voor hen het element van fraude is. Dat echter uit geen enkele motivering blijkt dat verzoeker deze aliases zou gebruikt hebben. Verzoeker stelt formeel dat hij nooit onder het mom van aliases een verzoek tot internationale bescherming zou aangevraagd hebben. Dat verder niet wordt gemotiveerd wanneer en waar verzoeker dit zou gedaan hebben. Dat verzoeker eveneens niet werd veroordeeld, noch werd veroordeeld voor gebruik van valse documenten of enig ander misdrijf dat in deze context zou passen zodat dan ook niet kan worden aangenomen dat hij vervalste informatie of documenten zou gebruikt hebben, noch dat fraude zou gepleegd hebben.

- Verzoeker beschikt thans over een bewijs dat hij verplicht zou worden tot legerdienst in het land van herkomst bij terugkomst (stuk 10). Dit document was nog niet in zijn bezit bij de verschillende asielaanvragen.

Normalerweise zou aan verzoeker een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten. In casu werd aan verzoeker geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat voor onderduiken en een gevaar is voor de openbare orde.

De middelen van verzoeker tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek luiden als volgt: Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot 13 verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak kan enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij met betrekking tot dat punt de wet geschonden heeft. In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die

geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat hij een gevaar is voor de openbare orde en nergens vermeld wordt dat hij een gevaar is voor de nationale veiligheid. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoeker is nietig waardoor het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd niet langer staande kan blijven en bijgevolg vernietigd dient te worden. Enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan. In de beslissing tot verwijdering wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd zodat inreisverbod niet langer staande kan blijven. Daarnaast meent verweerster dat er een risico is op onderduiken. De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt" Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij heeft geen enkele poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoeker. In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende men een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Verweerster heeft door haar houding geen accurate toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan. Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover hij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van 15 een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen. Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te

ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders"

De partner van verzoeker (O.E.) heeft haar volledige privé- en gezinsleven opgebouwd in België. Ze werkt voltijds als vroedkundige. Bovendien heeft ze twee kinderen van 12 en 15 jaar oud uit een vorig huwelijk. Het echtscheidingsvonnis van 23 mei 2019 (stuk 11) heeft bepaald dat de kinderen een hoofdverblijf hebben bij O.E. en een secundair verblijf bij de vader. Bovendien is een regeling bij helften vastgelegd in de vakantieperiodes. Hieruit volgt de onmogelijkheid voor O.E. om verzoeker te volgen naar zijn land van herkomst of elders.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

"Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de langdurige illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Dat hun gezinsleven moeilijker zal verlopen is dan ook enkel te wijten aan hun keuze om een relatie te beginnen binnen deze precaire context. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk."

Ook dit is een foute juridische redenering. De ratio legis van artikel 8 van het EVRM is in geen geval het ontmoedigen van een gezinsleven met mensen met een illegale verblijfssituatie. Wel dient er een belangenafweging te worden gemaakt tussen het risico op actueel gevaar voor de openbare orde en de inbreuk op het gezinsleven. Dit betekent concreet dat de inmenging pertinent moet zijn om het beoogde belang te bereiken en dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de inmenging en dat belang. In casu is duidelijk dat verzoeker een bestendig en duurzaam gezinsleven leidt in België. Dit blijkt onder meer uit de huwelijksaanvraag die door verzoeker en zijn partner is ingediend (stuk 2) en de briefwisseling tussen verzoeker en O.E. en haar kinderen (stuk 12 en 13). Er is dus zeker sprake van een hechte band tussen verzoeker en het gezin van zijn partner. 17 Bovendien mag verzoeker niet worden gezien als een actueel gevaar voor de openbare orde. Bij het opleggen van een straf dienen namelijk één of meerdere strafdoelen te worden nagestreefd. Enerzijds speelt het beschermen van de maatschappij hierin een belangrijke rol. Anderzijds moet een straf ook worden opgelegd met het oog op het bevorderen van de maatschappelijke integratie en rehabilitatie van de dader. Wanneer iemand veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf en deze volledig uitzit, dient er te worden verondersteld dat deze straf aan bovenstaande strafdoelen heeft voldaan. Dit betekent concreet dat de rechter heeft geoordeeld dat vijf jaar gevangenschap voldoende is om verzoeker te rehabiliteren, anders had hij een langere gevangenisstraf opgelegd. Bijgevolg dient er dus te worden verondersteld dat aangezien verzoeker zijn straf volledig heeft uitgezeten, hij opnieuw klaar is om zijn plaats in de samenleving in te nemen. Er is bijgevolg geen enkele reden om te stellen dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het tegendeel wordt in elk geval ook niet aangetoond. Louter verwijzen naar de inhoud van de veroordelingen zonder context, volstaat niet als pertinent onderzoek naar de gesteldheid van verzoeker. Er kan dus worden gesteld dat de 'fair balance'-toets niet correct is toegepast. Er zijn geen aanwijzingen om aan te nemen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, noch voor de nationale veiligheid. Bovendien zou dit gevaar niet in verhouding zijn met de inbreuk op het gezinsleven en dus is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM. Deze inbreuk zal het privé- en gezinsleven van verzoeker volledig ontwrichten. Het middel is ontvankelijk en gegrond."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker afschriften van mailverkeer met de gemeente Beveren dd. 24 juli 2023 betreffende verzoekers huwelijksplannen, informatie van het agentschap integratie en inburgering inzake het verloop van een huwelijk, een mail van mevr. E.(...) O.(...) van 3 april 2023 aan de raadsvrouw van verzoeker, een mail van mevr. E.(...) O.(...) aan de burgerlijke stand van de gemeente Beveren van 6 april 2023, een notariële volmacht voor verzoekers partner van 29 april 2022, het blanco strafregister van verzoeker in Turkije, een mail van de raadsvrouw aan de gemeente Beveren van 24 april 2023, een celbaatsattest van verzoeker, een brief betreffende de legerdienst, een vonnis betreffende de maatregelen rond de kinderen van mevr. E.(...) O.(...), een vaderdagkaartje van de kinderen van zijn

partner aan verzoeker, een overzicht van de briefwisseling tussen verzoeker en mevr. E.(...) O.(...) en een overzicht van de telefoongesprekken (Verzoekschrift, bijlagen 2-14).

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.3. De bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

Verzoeker acht de beslissing niet afdoende gemotiveerd. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nergens in zijn middel betwist dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie"*. Verzoeker minimaliseert het risico voor de openbare orde in zijn middel, maar brengt niets concreets in tegen de overweging dat hij meermaals werd veroordeeld en dat *"Uit zijn persoonlijk handelen, (...) een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren (komt) waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."* Verzoeker slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze in toepassing van bovenvermelde wetsbepaling overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.4. Volgens verzoeker werd te snel voorbij gegaan aan zijn gezinsleven op het Belgische grondgebied en de stappen die werden gezet met het oog op een huwelijk bij de gemeente Beveren. Verzoeker is van oordeel dat geen toereikend onderzoek werd verricht en dat hij het slachtoffer is van *"onkundig handelen"* van de gemeente Beveren. Hij betoogt dat alle stukken met het oog op een huwelijksaangifte werden aangebracht, maar dat dit niet tot een ontvangstbevestiging aanleiding gaf die volgens hem een schorsend effect heeft ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Omdat verzoekers situatie op dit punt onvoldoende zou zijn onderzocht voert verzoeker in zijn middel onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM

3.3.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.6. Aangezien verzoeker in zijn middel ingaat op zijn recht op gezinsleven, beperkt het onderzoek zich tot wat in de bestreden beslissing met betrekking tot dit element uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt gesteld:

“Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 13.10.2022 en op 18.07.2023. Hij verklaarde sinds 2010 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 13.10.2022 en op 18.07.2023 geen kinderen of familie te hebben in België maar hij verklaarde dat hij wel dat hij een vriendin (O.E.) heeft en een leven wenst op te bouwen in België. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend om te kunnen trouwen met zijn vriendin (O.E.). Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de langdurige illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Dat hun gezinsleven moeilijker zal verlopen is dan ook enkel te wijten aan hun keuze om een relatie te beginnen binnen deze precaire context. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.”

3.3.7. Uit de informatie die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat de partner van verzoeker sinds ongeveer een jaar allerhande démarches heeft gedaan met het oog op een huwelijksaangifte in de gemeente Beveren. Verzoeker stelt in wezen dat er hieromtrent in de bestreden beslissing zou moeten worden gemotiveerd, maar verliest uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan niet automatisch op de hoogte is.

Uit een vragenlijst die verzoeker op 13 oktober 2022 had ingevuld blijkt enkel dat hij enkel de naam van zijn partner vermeldt, maar geen gewag maakt van huwelijksintenties. Uit het administratief dossier blijkt wel dat de partner van verzoeker zich op 13 november 2022 had aangeboden te Beveren om informatie in te winnen. De gemeente Beveren had van haar kant op 28 maart 2023 via de gevangenis gevraagd naar een identiteitsbewijs van verzoeker omdat ze enkel over een kopie van een verlopen paspoort beschikten, maar had op deze vraag nog geen antwoord gekregen. Uit een recent antwoord van een medewerkster van de burgerlijke stand van Beveren blijkt trouwens dat het dossier nog steeds in behandeling is en dat een huwelijk enkel zou kunnen worden voltrokken indien één van beide partners in Beveren woont, hetgeen thans, sinds de overbrenging van verzoeker naar Merksplas, niet langer het geval is.

3.3.8. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374), zodat verzoeker niet kan verlangen dat de beslissing uitdrukkelijke motieven zou bevatten over de démarches die zijn partner bij het gemeentebestuur van Beveren heeft gezet met het oog op de aangifte van een huwelijk. Het gegeven dat er door verzoekers partner stappen werden gezet met het oog op een huwelijk, wordt trouwens in de beslissing nergens ontkend.

Noch uit de informatie die verzoeker aanreikt, noch uit de gegevens van het administratief dossier kan echter worden afgeleid dat alle vereiste stukken werden verzameld om een ontvangstbevestiging te kunnen krijgen, zoals verzoeker in zijn middel beweert en die, krachtens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, een schorsend effect zou hebben op onderhavige verwijderingsmaatregel. Terloops wijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op het gegeven dat de omzendbrief van 17 september 2013 een uitzondering bevat in het geval de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Vervolgens ziet de Raad niet in om welke reden er te dezen sprake zou zijn van 'onkundig handelen' in hoofde van het gemeentebestuur van Beveren. Het gegeven dat verzoeker en zijn partner allerhande administratieve stappen zetten met het oog op een huwelijk, vormt nog geen bewijs van een daadwerkelijk gezinsleven. Verzoeker weerlegt hiermee de pertinente vaststelling uit de beslissing niet dat *"het administratief dossier van betrokkene (...) te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven (bevat) om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM."*

3.3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Er dient te worden nagegaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België. Dit is in wezen een feitenkwestie. Behoudens het gegeven dat verzoeker bezoek krijgt van zijn partner in de gevangenis en de communicatie tussen verzoeker en het gezin van zijn partner (Verzoekschrift, bijlagen 12-14), zijn er weinig bewijzen voorhanden van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven in België. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen werd het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet 'geobjectiveerd'.

Verzoeker beschikt niet over een geldig verblijfsrecht en werd nooit eerder tot een verblijf gemachtigd waardoor onderhavige zaak een situatie van eerste toelating betreft. In dat geval dient, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, geen afweging te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet dan enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, zijn de moeilijkheden die verzoeker en zijn partner ondervinden te wijten aan hun keuze om een relatie te beginnen in een precaire context waarbij bovendien bijzonder zware openbare orde-elementen meespelen. Uit een belangenafweging kan enkel blijken dat het uiterst precaire gezinsleven van verzoeker, dat zijn persoonlijk belang uitmaakt, hoe dan ook ondergeschikt is aan het algemeen belang en de vrijwaring van de openbare orde, waardoor er voor de

overheid geenszins een positieve verplichting bestaat om dit gezinsleven te vrijwaren. Het gegeven dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en dat hij opnieuw klaar zou zijn om zijn plaats in de samenleving op te nemen, betekent geenszins dat het gevaar voor nieuwe schendingen van de openbare orde geweken is. Verzoeker werd immers eerder veroordeeld wegens mensensmokkel in georganiseerd verband, hetgeen onder andere luidens artikel 83 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie als *“vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie”* wordt gekwalificeerd (net zoals terrorisme, druggerelateerde feiten, financiële en computercriminaliteit en georganiseerde misdaad). Omwille van hun specifieke aard, kan een veroordeling voor dergelijke misdrijven, ondanks het tijdsverloop, een actuele bedreiging blijven uitmaken (cf. HvJ 23 november 2011, *Tsakouridis*, nr. C-145/09 (GK), HvJ 19 januari 1999, *Calfa*, nr. C-348/96, HvJ 29 april 2004, *Orfanopoulos en Oliveri*, nr. C-482/01). Een schending van artikel 8 van het EVRM omwille van een onjuiste afweging van de in het geding zijnde belangen, werd te dezen niet aangetoond.

3.3.10. In zijn middel levert verzoeker ook kritiek op de motieven om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. In dit verband werpt verzoeker de schending op van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...)
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,
of;
(...)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

Het risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet werd op zijn beurt vastgesteld aan de hand van de criteria uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 1, §2, 2° en 8°:

*“2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;
(...)
8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;
(...)”*

3.3.11. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek het volgende gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

ALIAS: A.(...) A.(...), Geboren op (...) met de Turkse nationaliteit; A.(...) A.(...) geboren op (...); A.(...) A.(...), geboren op (...) te (...).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tot acht maal toe een asielaanvraag ingediend in België: 27.12.2010, 25.06.2012, 05.05.2014, 03.06.2014, 19.06.2014, 09.09.2016, 12.06.2019 en 16.11.2021. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. Betrokkene heeft eveneens in Frankrijk een aanvraag tot internationale bescherming ingediend maar werd in het kader van een Dublinprocedure terug naar België gestuurd. De laatste beslissing van het CGVS dd. 09.12.2021 stelt dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt in zijn verzoek om internationale bescherming en dat uit het administratief dossier geen enkele element naar voren komt dat een rechtvaardiging zou zijn voor een niet-terugleidingsclausule.

Betrokkene heeft eveneens in zijn hoorrecht dd. 13.10.2022 verklaard al het mogelijke te doen om een naderende repatriëring te verhinderen. Er zijn dan ook voldoende redenen om aan te nemen dat de betrokkene zal onderduiken om geen gevolg te moeten geven aan deze beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 27.04.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 5 jaar en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 Strafwetboek 5 jaren voor vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 of 15 jaar of een langere termijn gesteld is en voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: mensensmokkel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling verkeert: activiteit als gewoonte: daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; gepleegd ten opzicht van een minderjarige (meermaals).

Betrokkene heeft zich in de periode van 16.09.2014 en 28.01.2015 als dader of mededader schuldig gemaakt aan mensensmokkel. Uit de afuistermaatregelen blijkt dat hij contact had met zowel de 'reizigers' zelf als met de aanbrengers van de 'reizigers' en de personen die borg voor hen stonden. Hij had ook contacten met andere smokkelaars van de Albanese tak. Hij zou betrokkene zijn geweest bij 50 transporten en/of pogingen hiertoe.

De beklaagden hebben zich verrijkt op de kap van vluchtelingen die omwille van politieke, economische of veiligheidsredenen hun land zijn ontvlucht. Zij hebben misbruik gemaakt van de precaire situatie waarin de vluchtelingen zich bevonden. Zij hebben mee de illegale instroom in stand gehouden van vluchtelingen die als verstekeling het Verenigd Koninkrijk willen bereiken in vaak risicovolle en gevaarlijke situaties.

Betrokkene werd ook op 17.02.2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid (herhaling).

Op 21.08.2021 werden de politiediensten geroepen naar een pand te Mortsel, waar een ruzie plaatsvond tussen enkele mannen en een vrouw die uit het raam op de eerste verdieping sprong en wegvluchtte. Wanneer ze ter plaatse komen treffen ze burgerlijke partij A.A.G. aan die hevig bloedt aan de rechterarm en -schouder. Het appartement van burgerlijke partij op de eerste verdieping is sterk besmeurd met bloed. Betrokkene verklaarde dat het slachtoffer hem had bedreigd in een discussie over geld en hem had uitgescholden en uitgedaagd. Omdat hij de broer van het slachtoffer kent, wilde hij met hem hierover spreken. Toen hij aanklopte, opende onverwacht het slachtoffer de deur. Het slachtoffer greep hem vast en gaf hem een kopstoot. Hij heeft het slachtoffer toen vastgepakt. Het slachtoffer probeerde een mes van de keukentafel te nemen, maar zijn kompaan heeft het mes afgepakt. Het ging allemaal heel snel. Hij zag een schroevendraaier op de tafel en probeerde hiermee op het slachtoffer te slagen. Hij denkt het slachtoffer hiermee twee keer in de rechterarm te hebben gestoken.

De feiten wordt in het vonnis is ernstig omschreven. Zo zakten betrokkene en zijn kompanen af naar Mortsel om het slachtoffer een lesje te leren naar aanleiding van een discussie over geld. De letsels van het slachtoffer tonen duidelijk aan dat bijzonder hevig geweld werd gebruikt hierbij.

Het vonnis dd. 17.02.2021 stelt verder dat betrokkene verkeert in staat van wettelijke herhaling, gelet op het arrest van het hof van beroep te Brussel dd. 27.04.2016 waarin hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar. Het strafdossier bevat een afschrift van dit arrest dat kracht van gewijsde had op het moment van huidige feiten. De voorwaardelijke invrijheidstelling die hem in het kader van de uitvoering van deze straf werd toegekend werd herroepen na schending van de opgelegde voorwaarden. Uit de verslagen van de justitie assistent in het strafdossier blijkt ook het problematische verloop hiervan. Er dient eveneens genoteerd te worden dat betrokkene tot tweemaal toe met M.H. als kompaan werd veroordeeld. Zijn eerdere veroordeling heeft duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstellingen. Nog steeds is de betrokkene niet bereid zich aan de geldende regels te houden. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit zijn persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

3.3.12. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij nooit fraude heeft gepleegd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming onder andere verschillende geboortedata heeft gehanteerd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in 2014 in Frankrijk werd geïnterpelleerd terwijl hij trachtte om op clandestiene wijze naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Verzoeker toont dus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van artikel 1, §2, 2° en 8° van de vreemdelingenwet een risico op onderduiken vast te stellen en in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van

de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onwettigheid beging door op basis van het geheel van de elementen te concluderen dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zou geven aan de verwijderingsmaatregel. Verzoeker had trouwens zelf al aangegeven de gedwongen uitvoering met alle mogelijke middelen te willen blokkeren, hetgeen op zich al een indicatie is van een 'risico op onderduiken'. Er is overigens geenszins een veroordeling wegens het gebruik van valse documenten nodig opdat de gemachtigde van de staatssecretaris een 'risico op onderduiken' zou kunnen vaststellen.

3.3.13. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet uitgaat van een verkeerde lezing van dit wetsartikel. Dit wetsartikel bepaalt dat er kan worden afgeweken van de termijn voor vrijwillig vertrek indien *"de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid"*. Er dient dus geen bedreiging voor de nationale veiligheid te worden aangetoond, zoals verzoeker in zijn middel betoogt. Aangezien verzoeker al twee zware veroordelingen opliep wegens zeer ernstige feiten met een bijzonder zware maatschappelijke impact, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat hij geen bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

3.3.14. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij het stuk uit 2016 betreffende zijn legerdienst in Turkije, dat thans wordt bijgebracht al bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 10) aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. Verzoeker levert hierbij ook geen verdere toelichting. De Raad kan op dit stuk evenmin acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.3.15. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan dat bepaalde elementen betreffende zijn gezinsleven niet of onvoldoende werden onderzocht. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek of een schending van het beginsel van de 'fair balance' aangetoond.

Het enige middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Verzoeker zal vooreerst worden gescheiden van zijn partner.

Een gedwongen terugkeer naar Turkije zal hem van zijn partner definitief kunnen scheiden. De schade zal enorm zijn en mevrouw E.(...) O.(...) kan, i.t.t. wat de bestreden beslissing stelt, haar partner niet volgen naar Turkije. Immers heeft zij hier minderjarige kinderen voor wie zij zorgt en deze kinderen staan eveneens onder het ouderlijk gezag van mevrouw E.(...) O.(...) (hierna: E.O.) en hun vader zodat zij haar kinderen ook niet kan meenemen naar Turkije. De kinderen zijn hoofdzakelijk bij mevrouw. Stellen dat mevrouw aldus verzoeker achterna zou kunnen gaan, vormt een schending van artikel 8 EVRM.

Ook heeft verzoeker geen familieleden meer in Turkije, allen zijn zij gevlucht wegens aanhoudende problemen in Turkije.

Verzoeker heeft een inreisverbod gekregen waardoor zijn terugkeer zal bemoeilijkt worden, zij het onmogelijk.

Dat verzoeker een zeer moeilijke periode meemaakt.

In casu zal het nadeel voor verzoeker niet meer te herstellen zijn omdat verzoeker niet meer zal kunnen terugkeren naar België door het inreisverbod van 10 jaar.

Uit ervaring is gebleken dat het noodzakelijk is dat verzoeker in België aanwezig kan blijven met het oog op het voeren van de huidige procedure en de huwelijksaangifte.

De praktijk wijst uit dat gerepatrieerden of vreemdelingen die vrijwillig het BGV opvolgen, om veelal financiële doch ook andere redenen, onvoldoende in contact kunnen blijven met hun raadsman, waardoor de procedure gevaar loopt en de effectieve toegang tot de rechterlijke macht fel bemoeilijkt wordt.

Bovendien bestaat het gevaar dat een vreemdeling die geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats (meer) heeft, zich het belang onzeggd ziet om de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder te zetten. Ook zal de huwelijksaangifte automatisch negatief zijn, aangezien het noodzakelijk is dat partijen hun relatie kunnen aantonen. Het is onmogelijk om een

gezinscel te vormen wanneer men onherroepelijk van elkaar gescheiden zou zijn. Het inreisverbod zal worden aangevochten in een annulatieprocedure, in afwachting hiervan kan en mag verzoeker niet gescheiden worden van zijn partner. Ook zal dit een onherstelbaar nadeel opleveren gelet op het inreisverbod dat hem zal verhinderen terug te komen.

Uit de bestreden beslissing blijkt tenslotte dat verzoeker naar Turkije zal gerepatriëerd worden, waaruit volgt dat het ernstig nadeel niet kan betwist worden. De bestreden beslissing stelt:

“Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Turkije. Mocht de overname door Turkije niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.”

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is evident, d.w.z. dat geen redelijk mens het kan betwisten.

Verzoeker kan niet het op grond van artikel 13 EVRM vereiste passend herstel krijgen als de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze zou worden toegepast.

Om deze redenen vraagt de verzoekende partij de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid (en de nietigverklaring – via afzonderlijke annulatieprocedure) van de bestreden beslissing.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247), dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. In zoverre verzoeker zijn nadeel koppelt aan zijn recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is uit de bespreking van het enig middel echter gebleken dat dit gezinsleven niet als beschermenswaardig kan worden gekwalificeerd, waardoor hieruit ook geen ‘evident’ moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit kan worden gepuurd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn persoonlijke belangen, die erin bestaan een uiterst precair gezinsleven in België verder te zetten opwegen tegen het algemeen belang dat er in bestaat de openbare orde te vrijwaren. Waar verzoeker stelt dat hij niet gescheiden kan worden van zijn partner, dient te worden aangestipt dat deze scheiding reeds sinds de aanvang van zijn relatie bestond aangezien verzoeker al enkele jaren in de gevangenis verblijft. Bovendien verbindt verzoeker zijn nadeel hoofdzakelijk aan het inreisverbod (bijlage 13sexies) die niet het voorwerp kan uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor dit nadeel niet voortvloeit uit de thans bestreden beslissing.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN